

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1514. usque ad annum 1520

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1769

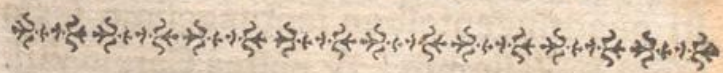
VD18 90118464

§. 1. Annæ Britannæ Galliarum Reginæ obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66414)

HISTORIÆ
ECCLESIASTICÆ
LIBER CXXIV.

LEO X. PONTIFEX.
MAXIMILIANUS I. IMPER. OCCID.

§. I.

*Annæ Britannæ Galliarum Regi-
næ obitus.*

Equidem Ludovicus XII. sex Episco- Sæcul. XVI.
pos, ac quatuor Doctores ad Syno- A.C. 1514.
dum mittere pollicebatur, Regina
tamen ejus Conjux nomine Anna de Bri-
Hist. Eccles. Tom. XXXIII. A tan-

Sæcul. XVI. tannia, cujus hortatu Rex Pisanum con-
A. C. 1514. cilium detestabatur, ad instituendam ma-
 jorem hujus Legationis solemnitatem Ma-
 ritum induxit, ut octo Franciæ Præla-
 tos Romam ablegaret. Ut ergo Pontifex
 gratum hanc ob rem animum ostenderet,
 vicissim sincero ac ferventi studio Helve-
 tios a Fœderatorum societate abstrahere,
 eosque demum Gallis conciliare conaba-
 tur, ex horum concordia rebus quoque
 suis studiosè consulturus.

*Brantome
 vie des Da-
 mes illustres.*

*Bembo ep. I.
 cap. 7.*

*Marian. lib.
 30. n. 104.*

*Argent. hist.
 de Bretag.*

Attamen Anna Regina, ex quo Lu-
 dovicum ad ejurandum Pisanum coetum
 permoverat, haud diu vita superstes erat;
 quippe hoc anno millesimo quingentesi-
 mo decimo quarto die nona Januarii in
 Blesensi castro rebus humanis valedixit,
 anno ætatis suæ trigesimo septimo. Aspe-
 xit primam lucem Nannete in Britan-
 nia die decima sexta Januarii anno Chri-
 sti quadringentesimo septuagesimo sexto
 supra millesimum, & postea Carolo VIII.
 primis desponsata nuptiis, anno millesi-
 mo quadringentesimo nonagesimo octavo
 sponso suo orbata fuit, sed ineunte se-
 quenti anno Ludovicum XII. Regni suc-
 cessorem sibi copulavit, postquam ipse
 matrimonium cum Joanna de Francia
 Ludovici XI. Filia in initum, nullum de-
 clarari postulasset. Ceterum tam tenero
 affectu Ludovicus Annam prosequeba-
 tur, ut animi sui firmitas doloris vehe-
 men-

mentiae succumberet, illiusque mortem Sæcul. XVI.
 immodice lugeret, ac pullatis vestibus A.C. 1514.
 indutus aliquot diebus ab omni homi-
 num consortio abstineret, cunctis etiam
 Comædis aula exulare iussis: Cum vero
 Regina nulla suscepta prole moreretur,
 haud parum illius animum affligebat,
 quod Britanniae, ac Franciæ Successo-
 rem fore prævideret Franciscum Valesii
 Ducem, ac Ludovicæ de Sabaudia ca-
 pitalis inimicæ suæ Filium: Tanto enim
 odio Engolismi Comitissam Francisci Ma-
 trem insectabatur, ut Claudiae de Argent. hist.
 Francia filiae suæ cum Valesii Du- Britann.
 ce nuptias impeditura, extrema
 quæque tentaret, nec prius a propo-
 sito destitit, donec congregati Regni Or-
 dines Regem supplices adirent, ut hanc
 conjunctionem omnino dissolveret, quod
 tamen nonnisi quinto post ejus obitum
 mense factum est: cum vero indies illius
 aversio cresceret, ac permolestè ferret,
 quod Franciscus proximus esset Gallici
 sceptri hæres, hinc nil intentatum reliquit,
 ut eundem a Mediolanensi etiam Ducatu
 arceret, ac inito connubio inter Rena-
 tam de Francia suam secundo genitam
 Filiam, & Carolum Archiducem, hunc
 Ducatum ad Augustissimam Domum Au-
 striacam transferret. Nec tamen in hoc
 votis ejus secundus allusit eventus.

A 2

Cete-

Sæcul. XVI.

A.C. 1514.

Ceterum extra omnem controversiam positum est, hanc Reginam præclaris omnino dotibus ornatam fuisse; nam insignis erat ingenii acie, animi magnitudine, ac religionis studio, necnon rara etiam prudentia regno præerat, cum Carolus VIII. interea in Italiam contenderet. Insuper redditus suos, quos semper ex suo Britanniae Ducatu percipiebat, in pios usus impendit, & varia condidit monasteria, ac præter alia Chailoti prope Parisios conventum FF. Minimorum de Nigeone, & alium Lugduni in Vezæ suburbio pro FF. Minoribus de observantia construxit: Nec parca manu concurrebat ad ædem FF. Minimorum Romæ ad S. Trinitatem in montibus, quem conventum Carolus VIII. erexit. Reginæ cadaver Blesis depositum permanebat, donec Franciscus I. pro defuncto Ludovico XII. Prædecessore suo sumptuosum monumentum erigi curasset, in quod etiam Reginæ tumbam collocari iussit. Peractis exequiis Pontifex ad Ludovicum Regem, cui hanc Reginam in paucis caram fuisse, perbene noverat, literas consolatorias perscripsit, quibus eam egregia, singularique virtute, & spectata in Deum, ac Dei Ecclesiam pietate præditam commendavit. Attamen Leo ejusmodi honorum obsequia deferens, propriæ suæ utilitati intentus

Bembo l. 7.
epist. I.

tentus erat, suaque commoda, ut sibi Sæcul. XVI.
 procuraret, nil intentatum reliquit (*). A.C. 1514.

§. II.

Papa Helvetios Gallis conciliare frustra conatus, pacem inter Cæsarem, & Venetos procurat.

Ceterum Leo Pontifex incassum suam Marian. lib. 30. n. 106.
 impendit operam, ut Helvetii deposito odio Gallis adhærerent: Hi enim Mediolani Ducatum Maximiliano Sfortiæ reddi constanter postulabant, quem tamen Ludovicus eidem cedere renuebat: Pontifex igitur, cum pacem cum Helvetiis conciliandam desperaret, Venetos sollicitavit, ac rursus eadem concordie pacta proposuit, quæ jam olim inter Cæsarem & Rempubicam cæpta,

A 3

po-

(*). *Ita comparata sunt lividorum hominum ingenia, ut in iis, quibus infensi sunt, justitiam interpretentur severitatem ex privato odio progenitam, benevolentiam vero proprii quæstus utilitatisque studium: Quis enim conciliabit, una ex parte Papam unice desiderasse, Gallos ex Italia pellere, alia vero ex parte nil ardentius sollicitasse, quam ut Gallici nominis hostes in Italia prosperis armis adversus Franciam pugnantes pacem cum Gallis ineant? quæ tamen inter se pugnancia Continuator uno halitu profert.*